

[Kaj Hansen]

med hensyn til beskæftigelse, valutabalance og økonomi. Det kan vi meget nemt få torpederet, når vi får disse beregninger frem.

Ellers skal jeg i første omgang koncentrere mig om finanslovsforslaget med ændringsforslagene fra regeringen og de ændringsforslag, kommunisterne har stillet.

Det finanslovsforslag, der blev fremsat i august, indeholdt foruden de korrigerede rammebelagte udgifter en videreførelse af de besparelser på de offentlige budgetter, der var resultatet af det politiske forlig i 1976, men det var åbenbart ikke nok for SV-regeringen. Der skulle yderligere besparelser og nedskæringer til. Regeringen har stillet 390 ændringsforslag, som ud over justeringer af en lang række konti næsten udelukkende er forslag, der tager sigte på at forbedre betalingsbalancen. Beskæftigelsen kommer i anden eller tredje række, og selv beskedne reformer er der ikke plads til. Ja, finansministeren erklærer frimodigt, at arbejdsløsheden nok vil blive den samme i 1979 som i 1978, men han trøster sig med, at så er betalingsbalanceunderskuddet i 1978 nedbragt til 7,5 mia kr. Det trøster imidlertid ikke de arbejdsløse. Arbejdsløsheden er altså statisk, og der vil ikke fra regeringens side blive iværksat foranstaltninger, der kan nedbringe arbejdsløsheden. Det er ikke noget lyst billede, der tegner sig for 1979.

De mange slagord om, at vi skal producere og eksportere os ud af de økonomiske vanskeligheder, har ikke meget hold i virkeligheden. For det første er det kun en tredjedel af den samlede industriproduktion, som eksporteres. Selv en stigning i eksportindustrien på 5-6 pct. i 1979 betyder ikke flere arbejdspladser; tværtimod vil den samlede beskæftigelse i industrien dale i 1979 på grund af øget produktivitet, rationaliseringer m. v.

Der er heller ikke noget i vejen med Danmarks konkurrenceevne. Nu prøver vismændene at bortforklare deres tidligere fadæse omkring produktivitetsstigningerne, men det kan nu slås fast, at OECDs beregninger er rigtige, og de viser, at omkostningerne pr. produceret enhed i dansk fremstillingsvirksomhed fra 1963 til 1977 er steget svagere end hos vore konkurrenter, først og fremmest på grund af relativt høje produktivitetsstigninger i Danmark.

Når dette forhold alligevel ikke har givet de ønskede resultater, hænger det sammen med den handelspolitik, der er ført, siden Danmark blev medlem af EF. Gennem en såkaldt liberal handelspolitik foræres fordelene væk. De muligheder for importregulering, der er, udnyttes ikke, og vi er storimportører af arbejdsløshed ikke mindst fra Vesttyskland, som har et stort valutaoverskud, som i øvrigt bruges til at øve økonomisk pression med over for de valutasvage lande som Danmark.

Det må derfor stå helt klart, at skal beskæftigelsen øges, så det batter noget, skal der sættes kraftigt ind på to fronter. For det første må alle muligheder for importregulering udnyttes. Dernæst må der sættes ind på de felter som kommer hjemmemarkedet til gode. Det gælder statslige og kommunale anlægsarbejder, øget boligbyggeri, byfornyelser og boligforbedring og ikke mindst en højere realløn, som giver mulighed for øget forbrug og produktion.

Men det er ikke den vej, regeringen har valgt, tværtimod, og det kommer klart til udtryk i regeringens ændringsforslag. Det er symptomatisk for de nye besparelsesforslag på 1,5 mia kr., at de rammer en lang række anlægsarbejder og dermed får en negativ indflydelse på beskæftigelsen. Jeg kan i flæng nævne Storebæltsbroen, havneanlæg, anlægsarbejder i DSB, post- og telegrafvæsen, motorveje og nedsættelse af de generelle tilskud til kommunerne, der også får en negativ virkning på beskæftigelsen. Det bliver vel omkring ½ mia kr. eller mere, og det er selvfølgelig ikke alene det, som står i finanslovsforslaget og de tilkomne ændringer, der har interesse, men også det, som helt er udeladt.

Hverken i forslaget eller ændringsforslagene regnes der med, at der skal bygges mere end højst 7.000 almennyttige boliger i 1979, på trods af at den socialdemokratiske mindretalsregering så sent som i juni måned mente, at det skulle være mindst 9.000, og at der inden længe vil være et akut behov i kommunerne for almennyttige boliger.

En anden bemærkelsesværdig ting. Nu har der i flere år været talt om byfornyelse og boligforbedring. Der er udarbejdet en lang række udmærkede rapporter, og der ligger konkrete planer til projekter, men ingenting sker, skønt alle erkender det fornuftige og